
Fran Albrecht / Dve pesmi

Stopil je v hišo pa se precej vrnil s svojo staro dvocevko: zdirjal je k lini, kot bi se bal, da si bo morda premislil, in vtaknil orožje skozi odprtino.

Začul je še tesnobno kolcanje, škripanje z zobmi, besni krik, a čisto blizu, kakor da je tik nesrečneža. Oči, vajene mraku, so mu razločile v ozadju žalne sobe život, ki je drgetal, blede liso obličja, ki se je zdaj prikazovalo, zdaj izgibalo v obupnih trzajih.

Ustrašil se je trepetanja svojih rok, utripanja svojih žil, on, sin huerte, ki mu je bil lov edino razvedrilo, vaje streljati ptice, skoro ne da bi jih pogledal.

Vik uboge matere ga je domislil drugega, daljnega, jako daljnega vpitja — dvaindvajset let je tega — ko je povila svojega sina edinca na isti postelji.

Kako! Takšen konec!... Oči, obrnjene kvišku, meglene od solz, so videle nebo črno, jako črno, brez zvezdice:

«Gospod! da ne bo več trpel! da ne bo več trpell!» In ponavljajoč te besede, je naslonil puško na ramo, potlej poiskal sprožila s trepetajočim prstom... In dva strela sta počila!

(Iz španščine prevel A. D.)

Fran Albrecht / Dve pesmi

Svojim prijateljem!

Kdo je bedél z menoj nad prepadi mojih prečutih noči,
kdo izmed vas, ki nekoč ste mi bili prijatelji?

Kdo je ljubil z menoj, kdo izdajal, kdo molil in klel,
kdo svojo dušo z menoj na križ sramote razpel? (??)

Kdo je bil v pèklu z menoj, kdo v paradižu moj drug,
kdo je praznil z menoj bokale veselja in muk?

Si bil to ti, ki misliš, da si svetnik,
pa malikuješ laž, ti, svoje svetosti lažnik?

Ali nemara ti, ki si drugim — ne sebi! — sodnik,
ti, svoje krivice glasnik, tuje pravice krvnik?

Ali pa ti, modrijan-poštenjak, ki skrivaš oči
in stopaš oprezno, da se ti v duši laž ne vzbudi?

O, prišel bo čas in jaz se otrem svojih in vaših verig:
i tvoje sodbe, sodnik, i tvoje laži, o svetnik.

In brizgnil bo plamen leden iz prepadov mojih noči,
tedaj se pozdravimo in se pogledamo ostro in strmo v oči!

Nekomu drugemu!

Tvoja modrost, modrijan, vse le prazne pene,
 tvoja svetost, svetnik, vse le piš in puh,
 tvoja čast, poštenjak, vse brez zvenka, cene:
 tvoja sodba, sodnik — videz in napuh!

Ti, ki si moder, molčiš,
 ti, ki si res svet, trpiš,
 ker med ljudmi si pošten,
 boš od ljudi pogubljen.

Li-Tai-Pe – Pavel Karlin / Pomladna noč

Upepeljena je vonjiva sveča
 in vodni uri je zamrl glas.
 Preko poljane hladna sapa veje
 v polnočni čas...

Pomlad me je zajela v mehke čare
 in mi ne da zakléni oči.

Na jasi vpleta mesec v cvetne sence
 svoj beli sij...

Kaj to vseh? 13/10-105
 (Iz cikla vzhodnih prevodov «Krizantemine vaze»)

Jernej Jereb / Suženj demona

(Nadaljevanje)

Gospa Fani se je bila preselila. Za dijake je pripravila dve sobici, ena je imela temno okno na hodnik, druga je bila svetla. Proti meni je bila hladna. Igrala je neumno igro. Da bi odvrnila sum, je začela dvoriti drugim. Ko se je eden izmed njih izrazil: «Gospa je zaljubljena vame,» me je spreletel neprijeten, mrazu podoben občutek.

Zvečer sem prihajal pozno domov, gospa me je čakala v kuhinji. Nisem se ji mogel ogniti. Napram načinu tega razmerja sem postal apatičen. Razočaranje, ki me je bilo spočetka prevzelo, me je polagoma popustilo. Ranjeno čuvstvo je otrpnilo, na njegovo mesto je stopilo realnejše gledanje življenja. Telo se je privadilo kakor tuji hrani, ugodje se je večalo od dne do dne.

Razmerje med menoj in med gospo bi ne bilo doseglo take globine, da se ni sobica popolnoma izpraznila. Dijaki so zapustili drug za drugim stanovanje, ostal sem v sobi sam. V temni sobici je ležal mlad dijaček, ki je od strahu in od samote bleдел.